

melegétől... A farkasok éhesen, elgyöngülve vették föl a harcot és dermedt tagokkal a hidegtől küzdöttek.

Csak egy farkas állott harc nélkül. Menekülni szeretett volna. Félt. Utat keresett a szökéshez... Át akart ugrani a kerítésen. Hiába. Az csak a támadás nagy lendületében sikerült.

Pop Iván korbáccsal a kezében ott állott a nyitott ajtóban és karba tett kezekkel, ragadozó mosollyal az ajkán, figyelte a harcot.

Bonkáló őrmester ijedten figyelte; feltépte az ablakot és lövésre kész fegyverrel állott, lesve a beavatkozásra szükséges pillanatot.

A négy kutya a ragadozók őrjöngésével tépte, szaggatta ellenfelét. A szabadon álló farkas pedig kereste, kutatta a menekülést. Észrevette az egyedül álló embert. Feléje ment. Lomposan, csúszva, alattomosan, vérbe borult szemekkel.

Pop Iván morogva nézte.

Bonkáló nem mert lőni. Ugy állott, hogy félt, esetleg embert talál...

A farkas már ott volt két lépésnyire az ember előtt, amikor a korbács megvillant a férfi kezében s az ólmos vég csattogva, kopogva zuhogott végig a farkas fején. Szörnyű fájdalomtól üvöltött fel az és vissza húzódott. Pop Iván utána ment. Ordítva kergette, sarokba szorította és ólmos korbácsával verte, újra verte, szaggatta, tépte a véres, roskadó farkas fejét... S az ember tombolt és ordított dühében, mint egy állat...

Öt véreb harcolt az udvaron öt farkassal. S a véredek kegyetlenebbek voltak a farkasoknál.

Bonkáló őrmester féltette fegyverét, becsukta az ablakot, úgy érezte, hogy az undor markol bele a gyomrába; megvetéssel fordította el szemeit a képről, az úri mulatságról s nagy, otromba paraszteszmája gögösen kopogott végig a drágaszőnyeges, ragyogó padlón.

Felsőbüki Büky György.

KÉK ÁRNYÉKOK.

*Sugarait a téli nap
Pazarul szórja,
S kék árnyékok rajza vetődik
A fehér hóra.*

*Hideg a téli napsugár,
Hideg a hó. De tán még
A fehér hónál is hidegebb
Ez a kék árnyék.*

*De leghidegebb bűvös kékje fenn
A fényes égnek,
Hiába mosolyg felhőtelenül,
Annál hidegebb, mennél kékebb...*

*Valaha rég, tenger sok éve bár,
Oly jól emlékszem:
Ép ily hidegen ragyogott rám
Egy pár csodaszép nevelő kék szem.*
Vargha Gyula.